

/Generatieportret

ZONDAGS KINDEREN

Ze lijken alles
mee te hebben:
ze zijn jong, mooi
en ook nog eens
ontzettend slim.
Vijf studenten
over hun jaloers-
makende leven.

door Nick Muller
beeld Gerry Hurkmans

V.L.N.R.: RUUD VAN DOORN, SVEJA DERKSEN,
SISSY WESTERHUIS, JUSTINE VAN DE BEEK EN
JORAN IDEMA

Van aan het predicaat 'zondagskind' moeten ze zelf niets hebben. Sveva, Ruud, Sissy, Joran en Justine

zien zich liever als studenten die alles uit het leven halen wat erin zit – studenten wie het leven goed gezind is, dat wel.

Joran: "De term 'zondagskind' suggereert dat we alles op een presenteerblaadje krijgen aangereikt, maar dat is beslist niet zo. Het is vooral keihard werken

Sveva Derksen (20): 'Ik kreeg twee keer een internationale modellen-carrière aangeboden, en ik zei twee keer nee.'

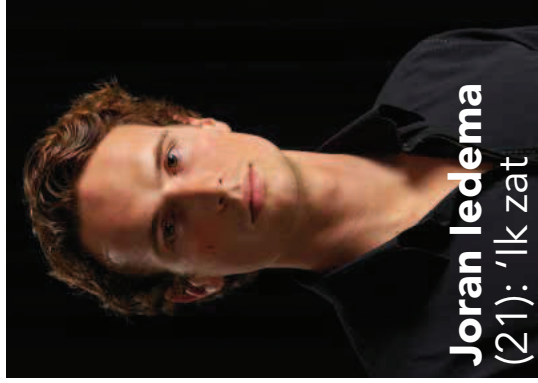
om iets voor elkaar te krijgen." En toch, als je het begrip 'zondagskind' figuurlijk opvat, kun je niet anders dan deze vijf jonge mensen als zondagskinderen bestempelen. Ze kwamen ter wereld in de juiste familie, zijn gezegend met een goed stel hersens – misschien wel het beste startkapitaal dat er is – én met een lijf waar meniggen van droomt. Niets lijkt een prachtige toekomst nog in de weg te staan.

Sveva Derksen werd twintig jaar geleden geboren in Den Bosch. Ze groeide zonder broertjes en zusjes op in een typisch Brabants middenklassengezin, omringd door een liefdevolle familie die houdt van lekker eten, een goed glas wijn en veel, heel veel gezelligheid. "Ik kan me niet herinneren dat we ooit echt ruzie hebben gehad. Thuis was het altijd fijn."

Naastr eten en drinken speelt ook kleding een belangrijk rol in huize Derksen. "Mijn beide oma's zijn altijd erg bezig geweest met mode. Die droegen toen ze jong waren al een spijkerbroek, terwijl dat toen nog helemaal niet in de mode was." Via haar grootouders en haar ouders is mode haar dan ook met de paplepel ingegoten: al in de wieg bleek ze geïnteresseerd in mooie kledij. Lachend: "Als baby wilde ik alleen maar pampers aan met poppetjes erop, anders ging ik huilen."

Ook als kleuter had Sveva al een heel eigen kledingsijl. Droegen alle meisjes in haar klas een jurkje, dan ging zij in een tuinbroek lopen. "Ik trek nu eenmaal niet zo snel iets aan wat iemand anders voor me heeft uitgezocht. Ik heb altijd al een uitgesproken smaak gehad. Ik wil het gewoon zelf kunnen uitzoeken." Maar verwond werd ze niet, zegt ze, in elk geval niet meer dan haar klastootjes.

Ruud van Doorn (22) is geboren en getogen in dezelfde stad als Sveva. Ook hij beleefde er zijn jeugd, groeide op in een vrijstaand huis aan de rand van de stad. Zijn vader is een succesvol ondernemer, en dat zorgt welens voor veelelende vooroordelen. Ruud: "Omdat ik rijke ouders heb, denken mensen dat ik alles krijg wat mijn hartje begeert. Natuurlijk kom ik thuis niets te kort, maar het is niet zo dat ik mijn hand maar hoef op te houden. Ik werk al vanaf mijn veertiende keihard voor mijn eigen geld en heb nog nooit bij mijn vader aangeklopt voor een extra zakcentje." Sveva's verhaal komt hem bekend voor.

Joran ledema (21): 'Ik zat in het elite-groepje van mijn school. Volgens anderen dan.'

Ook bij hem thuis wordt er bourgondisch geleefd en gaat men graag stijlvol gekleed. "Ik kom wel uit een ijdele familie, ja. Mijn vader en moeder zien er graag goed uit, en ik vind het zelf ook belangrijk om er goed verzorgd bij te lopen." Zijn fascinatie voor mode en uiterlijke esthetiek – Ruud heeft een eigen bedrijfje in het retoucheren van foto's – heeft hij dan ook indirect van huis uit meegekregen. Maar daarover later meer.

Een kleine honderd kilometer ten noorden van Den Bosch, in Amsterdam-West om precies te zijn, stond 21 jaar geleden het wiegje van Joran ledema. In een knus huis nabij het Westerpark bracht hij zijn jeugdjaren door. Pa en ma komen respectievelijk uit Friesland en Groningen, maar trokken na hun studententijd vanwege hun werk samen naar de hoofd-

stad. "Daar ben ik natuurlijk heel blij mee," zegt Joran. "Als ik voor familiedagen weleens naar Groningen ga, ben ik blij dat ik daar niet woon. Ik zou me er dood vervelen." Zijn ouders gaven hem een strikte opvoeding, waarbij veel aandacht werd besteed aan goede voeding en de gevaren van alcohol en drugs, maar dat vond hij nooit vervelend. Bovendien kreeg hij veel ruimte om zich te ontwikkelen. Om allerlei sporten te leren beoefenen, bijvoorbeeld.

In de psychologie geldt een zondagskind als iemand die met iedereen goed kan opschieten. Het lijkt alsof een zondagskind altijd alles meezit, maar in werkelijkheid dwingt het zondagskind het geluk zelf af, doordat iedereen hem of haar veel gunt – juist omdat hij of zij zo aardig is. Herkennen onze gefortuneerde vijf zich daar in? "Ik had op de middelbare school eerlijk gezegd niet zoveel contact met mijn klasgenoten," vertelt Joran. "Ik had een select groepje vrienden en dat vond ik genoeg. Ik had geen zin om mijn tijd in mensen te steken die mij toch niet lagen. Daardoor werd ik weleens als arrogant bestempeld."

Joran legt uit dat hij, omdat hij goed in sport, op het St. Nicolaaslyceum in Amsterdam in de zogeheten sportpluuskas terecht kwam, een groepje van twintig uitblinkers van het vwo die naast de gewone lessen elke week een extra sportactiviteit kregen. Ook dat zorgde voor een kloof tussen hem en de andere leerlingen. Joran: "De sportpluuskas was duidelijk het elitegroepje van de school. Niet dat wij ons zelf zo zagen, maar zo werd het door de leraren gezien. Als wij iets verkeerd deden, werden we harder aangepakt dan de rest. Wij moesten als voorbeeld leerlingen dienen."

Na zijn middelbare school kwam Joran opnieuw in een soort elitegroepje terecht. Eerst bij het *honours*-programma (een programma met twee extra interdisciplinaire vakken, exclusief voor studenten met een gemiddeld cijfer boven de 7,5) van de Universiteit van Amsterdam, toen dat niet genoeg was nadat hij het Westerpark bracht bij uitdaging bleek te bieden, vertrok hij naar het Amsterdam University College, waar het pelf volgens hem wat hoger ligt. En dat verloopt vooralsnog voorspoedig: Joran

zit nu in het derde jaar en haalt uitstekende cijfers.

Sveva had op haar Bossche middelbare school juist wel veel contact met haar klasgenoten. "Natuurlijk had ik mijn vaste vriendinnengroepje, maar eigenlijk trok ik met iedereen wel een beetje op." Ze zat naar eigen zeggen op een 'kakschool', waar alle jongens bruine schoenen en een wit overhemd droegen, en alle meisjes een colbertje. Niet echt haar soort mensen – zij hangt liever rond in een stad als Amsterdam, waar de kledingkeuze wat meer uitgesproken is. Dat ze het op die 'kakschool' nog zo slecht niet had, realiseerde ze zich pas later. Omdat ze was gezakt voor haar havo-examens ("Ik had gewoon niet genoeg geleerd") kwam ze terecht op het voortgezet algemeen volwassenenonderwijs. Daar zat ze in de klas met tienermoeders en jeugddelinquenten. Een schok. "Toen ik zag dat je ook zo kunt eindigen, gaf me dat wel een extra stimulans om mijn diploma te halen en door te studeren."

En hoe zit dat buiten school om? Wat opvalt is dat ze alle vijf een druk sociaal leven leiden, al verschilt de invulling daarvan per persoon. Joran bijvoorbeeld vindt het heerlijk om naar de sportschool te gaan: gemiddeld traint hij wel vier keer per week om *in shape* te blijven. Daarnaast heeft hij verschillende vriendengroepen waarmee hij in het weekend de nachtclubs van Amsterdam verken. Sveva gaat, als ze op pad gaat, het liefst ergens eten met haar vriendinnen. Gemiddeld een keer per week prikken ze een vorkje in de stad en bespreken ze de week. Soms, als de gezelligheid lonkt, drinken ze nog een wijntje of een cocktailtje in hun favoriete café, Cordes in Den Bosch – waar goede hiphop en r&b wordt gedraaid. Maar het liefst is ze bij haar vriend Rick, 'de knapste man van de wereld.'

Sissy Westerhuis (23) uit Badhoevedorp onderhoudt haar contacten veelal via diensten als Facebook, Messenger en WhatsApp. "Ik denk dat ik negentig procent van alle gesprekken online voer, en tien procent offline." De anderen herkennen zich daarin: de meeste sociale interactie vindt plaats via mobiele apparaten. Is dat niet heel onpersoonlijk? Nee, zegt Sissy resoluut. Ze ziet haar vrienden nog net zo vaak als

in de tijd dat ze geen smartphone had, gemiddeld een keer per week. Dan gaan ze wat drinken in de stad. Of naar een concert – bijvoorbeeld in het Concertgebouw, waar ze graag komt luisteren naar muziek van moderne componisten. "Het enige verschil met vroeger is dat ik mijn vrienden nu wat vaker spreek. Je pakt heel snel je telefoon om even wat tegen iemand te zeggen, vaak

Justine van de Beek (18): 'Mijn droom is om de eerste vrouwelijke premier te worden.'

iets onzinijgs. Die drempel is gewoon veel lager geworden." Op de sociale media is Sissy, laatstejaars studente Nieuws en Media aan de Hogeschool van Amsterdam, geen onbekende. Op Instagram heeft ze

Ruud van Doorn (22): 'Mijn ouders mogen dan rijk zijn, ik verdien mijn eigen geld.'

inmiddels ruim tweeduizend followers, op twitter (@szzrd) een kleine verdruizend. Favoriete onderwerp waarover ze bericht? Alles wat haar opvalt op het internet – het liefst niet al te serieuze. Waar heeft ze die populariteit aan te danken? "Mensen vinden het bijlebaar leuk wat ik te melden heb. Ik zou het anders ook niet weten." Werkt die constante aandacht verslavend? "Nee. Twitter en Instagram zijn voor mij een uitlaatklep, meer niet. Al had ik maar twintig volgers, dan nog zou ik dezelfde dingen plaatsen die ik nu plaats. Het is alleen wel zo dat je, wanneer je een foto plaatst op Instagram die opeens fors minder likes krijgt dan andere foto's, je jezelf af gaat vragen waar dat aan ligt. Maar dat is meer uit nieuwsgierigheid."

Kansen hebben de vijf uitverkorenen genoeg gekregen. Of afgedwongen, het is maar hoe je het bekijkt. De 22-jarige Ruud kreeg bijvoorbeeld op zijn vijftiende al de opdracht om mee te werken aan een reclamecampagne van Chanel. Niet omdat hij werd gevraagd, maar omdat hij zijn diensten aanbood. "Het lijkt mij, en ik denk dat het voor ons allemaal geldt, allemaal voor de wind te gaan, maar wat mensen niet zien is dat we gewoon keihard werken om iets te bereiken. Ik maak soms weken van tachtig uur." Vanaf zijn veertiende verdient hij geld met het retoucheren van veelal modfoto's. Het is het gebruikelijke werk: dat been moet iets langer, die hals moet iets slanker en dat puistje moet even weggewerkt worden. Hij werkt, naast zijn studie aan het Amsterdam Fashion Institute, inmiddels voor verschillende internationale merken en hoopt zijn bedrijf later zo uit te breiden dat hij er, net als nu, zijn brood mee kan verdienen.

De benjamin van het gezelschap is de 18-jarige Justine van de Beek uit Maastricht. Sinds september dit jaar studeert ze sociologie aan de Universiteit van Amsterdam, de stad waar ze nu ook woont. Deze studie ziet ze als een mooie voedingsbodem voor haar latere carrière. Ze wil iets in de politiek gaan doen, campagneleider worden voor D66 bijvoorbeeld. Of de eerste vrouwelijke premier van Nederland worden – als er iets is waarover ze dagdroomt, is het dat misschien wel. Aan een gezin en kinderen moet ze voorlopig nog niet denken. "Dat is de feminist in mij. Als ik vrienden welens hoor, die na hun studie meteen al een gezin willen hebben, ben ik soms echt geschokt. Ik wil éerst carrière maken, daarna zien we wel verder."

Justine bracht het eerste deel van haar jeugd door in het Limburgse Meerssen, maar toen haar ouders gingen scheiden, verrok ze met haar moeder en broer naar Maastricht. Daar ging ze ook naar school, naar het Sint-Maartenscollege, waar ze haar niet licht zullen vergeten. Ze was 'de rebel' onder de gymnasisten. Als de gelegenheid zich voordeed, zocht ze de discussie op met haar docenten. Over een proefwerk dat volgens de richtlijnen te kort van tevoren werd aangekondigd, bijvoorbeeld. Niet alle klasgenoten en docenten waren altijd blij met haar kritiek – volgens Justine

zijn de mensen in Limburg namelijk niet zo mondig. Pas toen ze op haar school een staking organiseerde omdat enkele van haar docenten boventallig waren verklaard, werd haar grote mond door het lerarenapparaat gewaardeerd. Haar frisse verschijning en scherpe tong viel ook op bij *Dagblad de Limburger*. Sinds vorig jaar schrijft ze daarin elke maandag een column. Eerst alleen over het lokale onderwijs, later ook over haar eigen beslommeringen. Over die date die niet helemaal liep zoals-ie had moeten lopen, de 'zuipvakantie' naar Salou, en hoe het is om vegetariër te worden. De dingen die er op dit moment in het leven toe doen.

Toen Joran zijn vwo-diploma op zak had, besloot hij er een jaar tussenuit te knijpen.

Sissy Westerhuis (23): 'Veel

volgers hebben op de sociale media is leuk, maar niet verslavend.'

Eerst een halfjaar werken (voor twee uitzendbureaus en in een restaurant) en daarna een half jaar op reis. Samen met een vriend vertrok hij naar Thailand. "De eerste twee maanden daar waren niet veel meer dan feesten en zuipen," bekent Joran. "Heel het noodlot toe: zijn reisgenoot crasht, zonder helm op, met zijn motor tegen een boom. Een hersenfractuur is het gevolg. Noodgedwongen wordt zijn vriend terug naar Nederland gevlogen. Joran neemt het besluit om zijn reis voort te zetten. "Want niemand had er wat aan dat ook ik naar Nederland zou terugkeren."

Joran reisde door, onder meer naar Nepal, waar hij een deel van de Mount Everest beklimt en twee weken lesgeeft op een basisschool. Terug in Thailand ging hij naar een thaibokskamp. Maar misschien wel het mooiste wat hij aan deze *coming of age*-reis heeft overgehouden, is zijn modellen carrière.

Toen hij kort na het ongeluk van zijn kompaan naar Australië vertrok om daar een maand te gaan werken op een biologische boerderij, kreeg hij een berichtje van zijn zwager. Die zwager doet, net als Jorans zus, af en toe modellenwerk en was voor een klus in Australië. Op zijn vrije dag ging Joran met hem mee naar de fotoshoot. "Ik zat me daar een beetje te vervelen, maar toen werd opeens gevraagd of ik die shoot niet wilde doen. Dat wilde ik wel – dat is toch mooi 500 dollar voor een paar uur werk." Sindsdien verdient hij af en toe geld met modellenwerk.

Ook Svea heeft aan het modellenbestaan geroken. Tot tweemaal toe kreeg ze een internationaal contract aangeboden, maar ze bedankte beide keren. De eerste keer dat ze een modellencontract kreeg aangeboden, was ze als zestienjarige met haar tante op shopyakantie in Londen.

Vanuit het niets kwam een vrouw op haar afgestapt die haar vroeg of ze niet aan de slag wilde als model. Ze bood haar meteen een tweejarig contract aan en vroeg haar eens langs te komen op haar kantoor. Svea besloot toch voor de veilige weg te kiezen en haar havo af te maken. "Ik dacht: als een modellen carrière echt voor mij is weggelegd, komt het vast nog wel een keer op mijn pad."

En dat gebeurde. Ongeveer een jaar later kreeg ze via een modellenbureau

NIETS LIJKT EEN PRACHTIGE TOEKOMST IN DE WEG TE STAAN

in Amsterdam, waar ze zich uit nieuwsgierigheid had ingeschreven, wederom een contract aangeboden. Ze kon direct voor twee jaar naar Parijs vertrekken en kreeg van alles aangeboden: overmachtingen in de duurste hotels, fotoshoots op de mooiste cruiseschepen ter wereld en vliegen in een privéjet. En weer zei ze nee, tot grote ontsteltenis van het bureau. "Ik heb een goed stel hersens en wil in mijn leven wel meer dan alleen maar mooi zijn."

Ze heeft er dan ook nog steeds geen spijt van dat ze *international lifestyle* is gaan studeren aan de Fontys Hogeschool in Tilburg. In februari vertrekt ze voor haar studie naar Kopenhagen of Milaan, in de hoop haar netwerk wat uit te breiden en er een baan als trendwatcher in de modebranche aan over te houden. Tot die tijd mag ze, net als de vier andere zondagskinderen, eerst nog even dagdromen./